

NECROLÒGIQUES

Recordança d'Enric Moreu-Rey

El 26 de febrer de 1992 va morir el soci d'honor del Centre d'Estudis Ignasi Iglésias, Enric Moreu-Rey.

Crec que pot ésser interessant publicar una semblança de la seva vida i la seva obra i que servirà de model per a les nostres.

Ell, que es definia com a «barceloní de barriada», no deixava de recordar amb orgull que havia nascut a la «nostra» plaça de l'Estació el 27 de maig de 1917, de pare mataroní i de mare francesa..

El 1934 va dirigir el Teatre Universitari de Barcelona. Durant la Guerra Civil (1936-1939) fou voluntari com a oficial de l'Escola de Guerra, al final del conflicte bèl·lic era capità d'artilleria.

Va marxar a l'exili i, després d'un període als camps de concentració, va poder continuar els estudis a la població de Tolosa de Llenguadoc i a Barcelona, on es va doctorar en Lletres.

Corresponsal de «France Presse», agregat de premsa del consolat francès (1945-52), sots-veguer del govern andorrà (1953), professor de l'Institut Francès de Barcelona i de la Universitat de la nostra ciutat.

Abans de resumir la seva copiosa biografia, deixeu-me comentar alguns trets de la seva persona.

Tots els alumnes recorden que ensenyava amb claredat, rigor i consciència. Li agradava la polèmica però sabia com dur-la a terme. Catalanista convençut, era crític per exemple amb el Barça o el Cobi, entre altres «patums».

Amic dels seus amics, valorava l'amistat com a cosa molt preuada, sens dubte per aquest motiu alguns alumnes i amics li van dedicar l'any

1988 una miscel·lània on en tres volums intentàvem estudiar el segle XVIII, el seu preferit.

Ajudava tota aquella persona que sol·licitava el seu ajut, sempre enriquint la feina feta inicialment.

Fet poc corrent, valorava els autodidactes.

Defensava que la «i» entre cognoms no era correcta, sens dubte potser per aquest motiu els seus (i també els meus) cognoms eren units amb un guió.

Tenia un excel·lent francès que podia envejar el propi Molière.

Féu serioses i raonades crítiques als correctors.

Malgrat la greu malaltia que tenia des de feia vuit anys, ell continuava treballant i encoratjant tot tipus de treball que se li proposés o comentés.

De la seva obra destaquem: dins el camp dels estudis històrics, *El naixement del metro* (1956), *Els immigrants francesos a Barcelona* (1959), *Revolució a Barcelona el 1789* (1968), *Processos vuitcentistes*, *Els pro i els contra dels Borja*, *El pensament il·lustrat a Catalunya*. Dins la col·lecció d'«Aportació Catalana», dirigida pel seu amic Joan Ballester Canals, *El memorial de greuges de 1760*.

També va publicar la biografia *Sartine, un barceloní a la cort de Maria Antonieta*.

Recordant la seva labor dins el camp del teatre, va escriure i publicar quatre peces teatrals: *Metro Glòries*, *La vetlla de Muret*, *Dos temps* i *Els camps*. L'any 1984 va publicar un llibre de poesies; ell sempre es lamentava que no tenia més temps per dedicar-se a la literatura.

Tantmateix, en aquest resum hem de destacar en majúscula la seva producció lingüística, sobretot en el camp de la toponímia i de l'onomàstica, (l'any 1980 havia fundat la Societat d'Onomàstica, ell era el cos i l'ànima de l'entitat). Sobre aquest tema va publicar *Els noms de lloc*, *Introducció a la Toponímia* (1966). *Renoms, motius, mal noms i noms de casa* (1981) i darrerament la Universitat li havia publicat *Antroponímia*, un interessant recull dels seus articles sobre noms i cognoms que havia publicat al llarg de més de quaranta anys.

Finalment cal recordar *El joc del contrapet*, on el lector pot jugar amb el llenguatge.

El seu amor cap a Sant Martí va fer que l'estudiés dins el camp de la toponímia i en fou el tema de la seva tesi doctoral.

La Societat d'Onomàstica havia convocat un congrés de toponímia a Barcelona des del 27 de febrer (l'endemà de la seva defunció) fins al 29.

Segur que tots aquells que hi van participar dediquem els nostres treballs al mestre i amic.

Com que segur que ja està al cel, jo crec que ja ha iniciat un treball

sobre el nom dels àngels. Seria el meu desig que el seu mestratge ens ajudi a estimar i a estudiar més bé la pròpia terra, tal com ell va fer.

Si l'actual districte de Sant Andreu ha d'obrir un carrer, jo –com a autor de l'estudi *Història dels carrers de Sant Andreu*– proposaria aquest nom, «Carrer d'Enric Moreu-Rey, andreuenc i investigador il·lustre». Al bon amic no li agradaria, però ell s'ho mereixia.

Josep M. Vilarrúbia-Estrany